

Doplňovačka

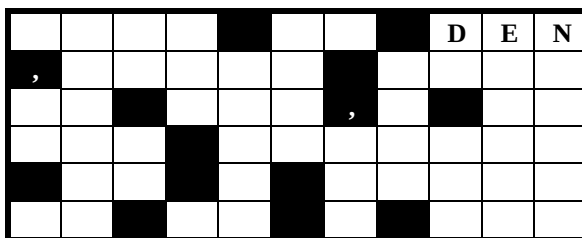
Dosaďte písmenka ze spodní části do příslušného sloupce. Vodorovné řádky vám dají tajenku, ve které se skrývá žalm 118.

Tmavé políčko = mezera.

Slovo může pokračovat i na dalším řádku.

Rada: začněte od krátkých slov.

(Anm)

I	E	E	B	A	A	D	A	Č	I	E
M	K	O	E	E	H	E	E	Ø	E	L
O	L	T	O	R	J	V	U	J	E	M
T	O	T	S	R	Ý	V	U	N	Ě	Ø
	S			Ů				S	M	N
	T							P	R	

Povídka

I tak se to dá...

Byl jednou jeden chlapec Marek. Byl to hodný, věřící chlapec, který měl ale jeden vroubek, a to ten, že jeho nejfrekventovanější výrazy byly: jěžišmarja, panebože, kristepane apod. Rodiče si lámali hlavu s tím, jak ho to odnaučit, ale všechno vysvětlování bylo marné. Až jednoho dne přišli na skvělý nápad. Domluvili se se známými, kteří bydleli po stranách cesty, kudy chodil Marek každý den do školy...

Druhý den se Marek vracel ze školy jako obvykle, když vtom se otevřelo první okno: „Marku!“ „Co je?“ „Nic.“ A u dalšího domu znovu!: „Marku?“ „Co je?“ „Co by bylo? Nic.“ To se opakovalo ještě několikrát, než Marek přišel naprosto zmaten domů. Tam mu na jeho udivenou otázku, co to mělo znamenat, rodiče odpověděli: „Víš, Marku, to všechno bylo domluvené, aby sis uvědomil, jak se asi cítí Bůh, když ho neustále voláš. On ti naslouchá a čeká, co mu chceš říci, ale ty s ním ve skutečnosti ani mluvit nechceš.“ Marek se nad tím zamyslel a pro příště volal Pána jen tehdy, když s ním opravdu chtěl mluvit.

(volně převyprávěný příběh z náboženství - MiH)

Vtipy

Na závěr

Ptá se Kudlanka nábožná Jetele: „Hele, Jeteli, pověz, proč se nemodlíš?“

Jetel smutně zašeptá: „Víš, Kudlanko, já nechci být spasen.“

Pouští jde poutník, když na jednu zpozoruje, že jej pronásleduje lev. Začne utíkat, avšak lev je stále blíž. Když už je těsně u něho, padne na kolena a prosí Boha: "Pane, vnukni tomu lvovi, prosím, křesťanské smýšlení!" Lev okamžitě padne na kolena, sepne paciky, vzhledne k nebi a říká: "Pane, děkuji ti za tento pokrm, který mi tak milosrdně posíláš do cesty..."

Na přípravě časopisu se podílí Společenství mládeže při faře v Jablonci nad Jizerou. Náklad činí 60 výtisků, první dotisk 40 ks, druhý dotisk 30 ks. Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty.

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Léto 2007

Náš Zivot

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Ponikelské zvony

© zvonech a jejich pohnuté historii

Rozhovor

P. Ivo Kvapil

Věda a víra

Doplňují se, nebo vylučují?

© modlitbě

Bůh k nám mluví v tichu

Vikariátní setkání dětí

První VSD jilemnického vikariátu v Rokytnici

Nová kaplička ve Stromkovicích

Tradiční pouť v novém kabátě

Vážení čtenáři! Právě se Vám do rukou dostalo první číslo farního zpravodaje Náš život. Název vyvstal z ankety, která se uskutečnila v našich kostelech, a je opravdu výstižný.

Cílem časopisu je dokumentovat a zpestřovat život v našich farnostech, prostě NÁŠ ŽIVOT. Plánujeme, že bude vycházet alespoň každé dva měsíce.

Zpravodaj vznikl jako ohlas na Vaši poptávku po farním časopise a za úkol si klade informovat farníky o událostech, akcích a zajímavostech ve farnostech. Vycházíme tak vstříc těm, kdo nemají internet či prostě preferují tiskovou formu zpravodajství. Hlavní ideou je sblížení našich farností - Jablonce nad Jizerou, Rokytnice nad Jizerou, Poniklé a Harrachova, neboť vzájemné poznávání a informovanost o činnostech, problémech, potřebách apod. povede přinejmenším k pochopení, snad i k naší přímé pomoci v konkrétních případech.

Najdete zde pravidelné rubriky jako např. Duchovní život, Střípky historie, Pro odpočinek a zábavu, Rozhovor a Z našich farností. Časem přibude část zvaná Zprávy z farní a ekonomické rady, Co se stalo a Co se chystá. Vás, farníky a čtenáře, prosíme o podněty, oznámení a články, které považujete za vhodné k otisknutí do našeho časopisu - do časopisu našich farností.

Prosíme Vás také o modlitbu, ať zpravodaj slouží nám všem a přináší do našich farností pokoj, sblížení a vzájemné porozumění. Omluvte naše počáteční rozpaky a celkovou nedokonalost, s časem budeme vychytávat mouchy ☺. Zachovejte přízeň!

Za redakci časopisu Náš život

Miloš Holubec

Naše farnosti na internetu

Navštivte nás také na www.my-nasefarnosti.wz.cz

Co na našich internetových stránkách naleznete?

Co se kde událo	Činnost naší mládeže	Kontakty
Připravované akce	O programu pro děti	Vzkazy od vás
Zápisy z farní rady	Články z výletů	Zajímavé odkazy
Programy bohoslužeb	Fotografie	Příběhy pro potěšení
Historie našich farností		A mnohem více...

Ivo Kvapil

Narozen 28.dubna 1968
v Prostějově na Hané.

Mohl byste nám prosím říci, odkud pocházíte a jaká byla Vaše rodina?

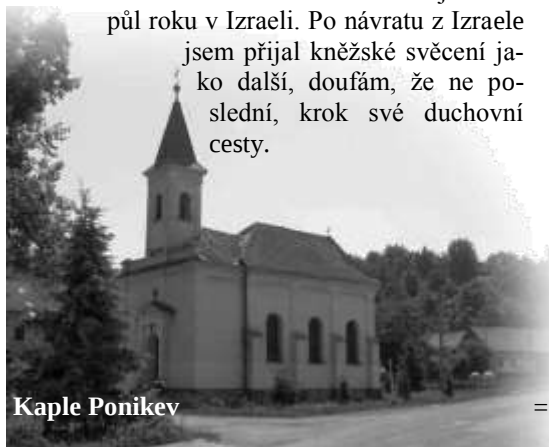
Pocházím z Prostějovska, z malé vesnice Poníkev (asi 200 obyvatel). Jsem ze sedmi sourozenců (4 holky a 3 kluci). Já jsem z nich prostřední. Maminka pochází ze Slovenska od Prešova. Otec pracoval v zemědělství a v lese, maminka šila, háčkovala, pletla.

Máte nějakou zajímavou vzpomínku na své dětství?

Vzpomínám si, jak jsem pro rychlou jízdu na svém prvním kole (za své peníze) spadl ze skály, zlomil si ruku a úplně zničil kolo. Místo abych se poučil a jezdil pomaleji, řekl jsem si, že se to do příště líp naučím.

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství a proč jste se pro ně rozhodl?

Prvním impulsem bylo utříbit si svůj vztah k Pánu Bohu. Protože nebyla jiná možnost, šel jsem do semináře. Nejprve do Litoměřic a po sametové revoluci do Prahy. Procházel jsem různými duchovními společenstvími - evangelické společenství, židovská komunita, až jsem se dostal k cisterciákům v Heiligenkreuzu, kde jsem dostudoval. Pak jsem strávil půl roku u kartuziánů na Bodamském jezeře a půl roku v Izraeli. Po návratu z Izraele jsem přijal kněžské svěcení jako další, doufám, že ne poslední, krok své duchovní cesty.

Kaple Poníkev

Kde jste působil?

Začínal jsem jako kaplan v Kutné Hoře, kde jsem byl asi rok. Pak jsem strávil tři roky ve farnostech Sloupnice a Řetová na Lito-myšlsku. Poté jsem byl čtyři roky zde, následně rok v Bystřeci, Výprachticích, Horních Heřmanicích a Valteřicích. A teď působím opět tady.

Máte nějaké záliby? Jaké?

Silná auta, silné motorky, rychlou jízdu. Video, spánek, slivovici (jsem z Hané), maso... raději dál pomlčím

Co Vám dokáže zkazit náladu?

Otrávení lidé a „živé mrtvoly“.

Čeho si vážíte na našich farnostech a za co byste nás pochválil?

Že i když je nás málo, tak žijeme.

Co vám na našich farnostech vadí a jaké navrhuje řešení?

Vadí mi, že dva lidi se sedrou a ostatní se s úsměvem vezou. V průměru každá farnost žije z práce a aktivity 5-6 lidí. Řešení vidím v tom, aby ti, co dělají, se zamysleli, zda svojí práci neškodí těm, co nic nedělají. A těm, kteří nic nedělají, doporučuji, aby se zamysleli, zda není čas ke konečnému probuzení či ke konečné smrti.

Co plánujete do budoucna, máte nějakou představu?

Ohledně sebe chci prohloubit svůj intelektuální a duchovní život, udělat opět nějaký - doufám že moudrý - krok k věčnosti. A ohledně nás mám představu, aby se všichni zapojili do chodu farností. Ne všichni musí dělat všechno. Každý ať dělá svoje. Chci, aby většina z nás žila pravdivým duchovním životem jak v kostele, tak i mimo něj.

A co vzkážete našim čtenářům?

Pamatujte na slušné vychování, čtěte Písmo svaté a polepšete se, nedělejte mě a církev a farnostem ostudu ...raději opět mlčím.

Děkuji Vám za rozhovor a za všechny farníky Vám přeji do života hodně síly, radosti a Božího požehnání.

(MiH)

Vikariátní setkání dětí

Historicky první vikariátní setkání dětí u nás ve vikariátu.

Toto setkání se konalo v Rokytnici 11-12.5.2007 na rokytnické faře. Přijel neuvěřitelný počet dětí z různých koutů našeho vikariátu, a to přesně 50.

V pátek v 16:00 hod byl příjezd, registrace, ubytování, seznamování atd. Nejprve bylo představování. Po představení nás vedoucích (Lucka, Pěťa, Miloš, Ruda, Iva, Jirka, Martin, Maruška, Anička) se v plném proudu rozjely různé hry, fotbal, ping-pong atd. Vyhladovělé krčky se dočkaly i večere. Poté následovala mše svatá, která byla pro všechny opravdu nezvyklá!! Seděli jsme kolem oltáře na zemi a tuto krásnou a pro mě nezapomenutelnou mši jsme prožívali opravdu naplno a zblízka. Po mši svaté se děti rozdělily na devět skupin, které postupně odcházely na dlouho slibovanou "bojovku". Celou noční hrou nás provázela sv. Vojtěch, který pro nás měl přichystané různé úkoly (šifry, tajenku, osmisměrku a nemohla chybět ani morseovka). Noční hra byla zakončena "pokořením" kostelní věže, kde děti splnily poslední úkol, pohledem na spící Rokytnici, cinknutí každého do kostelního zvonu a samozřejmě večerní modlitbou! A co pak ??? Pak už nás čekal jenom zasloužený spánek.

Po dlouhém dohadování v týmu jsme se rozhodli, že následující den odstartujeme budičkem o půl osm! Některé děti se ani nemusely budit...

Kluci už byli zhruba od půl sedmé na nohou a pořádali si polštářovou válku!!! Takže už skoro nepotřebovali rozcvičku, která následovala neprodleně po probuzení! Martin je fakt nešetřil. Alespoň se pořádně probudili. Po snídani, modlitbě a hygieně následovalo slovo na den, které znělo: "Buď tam, kde jde o tvou rodinu!" Dále bylo na programu svazování triček na batiku, různé hry v tělocvičně i na faře, oběd a po něm přišlo dlouho očekávané tématko. Tématem celého VSD bylo: "Jak na to, aneb zvědavé otázky". Snažili jsme se dětem co nejlépe poradit, jak odpovídat na zvědavé otázky např. spolužáků a lidí, se kterými přijdou do kontaktu. I na otázky, na které jsme jako malí sami neuměli odpovědět. Např.: Proč chodíš do kostela? Proč se modlíš? atd. Tématko bylo trochu dlouhé a hned po skončení se vyrazilo na nějaké aktivity, aby se ztuhlé nohy opět rozhýbaly. Šlo se znovu do tělocvičny, tam se hrál fotbal a Riskuj, které mělo prověřit vědomosti dětí. Mezi tím se dodělávala batikovaná trička. A pak následovalo balení a vyhlášení výsledků všech soutěží. Pak už se začali sjíždět maminky a tatínkové.

Na první setkání jsme si vedli rozhodně dobře, myslím, že na něj my ani děti jen tak nezapomeneme. Chtěla bych tímto poděkovat všem dětem za jejich poslušnost, vedoucím za jejich ochotu a trpělivost, panu Polaneckému za poskytnutí střechy nad hlavou, panu faráři za duchovní program a za neobvyklou mši svatou a hlavně tomu nejvyššímu - Bohu, za celkový hladký průběh setkání.

(iw_p)

O modlitbě

BŮH K NÁM MLUVÍ V TICHU

Bůh k nám nemluví vždy řečí, která se dá jednoduše převést do lidských slov.

Promlouvá k nám především v tichu.

Modlitba je pokojná síla, která na člověka působí a nedá mu jen tak dřímat. Z ní čerpáme sílu. Buď si jist, že Bůh tě slyší.

Myslíme si snad, že k modlitbě je zapotřebí mnoha slov?

Ne! Víme, že i pár slov, často velmi neobratných, stačí k tomu, abychom mohli Bohu všechno odevzdat, své obavy i své naděje.

Jestliže se odevzdáme Duchu svatému, nalezneme cestu, která vede z neklidu k důvěře.

„Bůh je duch“ a jeho přítomnost je neviditelná. Žije v nás neustále: ve chvílích temnoty, stejně jako v okamžicích plného světla. Přebývá v duši každého člověka.

Setkání, které modlitbu provází, je osvobozující a vede vždy také k hlubšímu setkání s lidmi. Jen ze setkání s Bohem se podaří opravdový život.

Bůh nemůže než milovat. Na každého lidského tvora se dívá s nekonečnou láskou a s hlubokým soucítěním.

Pochopíme-li, že Bůh miluje i toho nejopuštěnějšího člověka, naše srdce se otevře druhým, budeme vnímavější k důstojnosti každé osoby.

Jedině soucit nám umožňuje vidět a přijímat druhého takového, jaký je.

Pohled lásky spatří v každém člověku hlubokou krásu lidské duše.

Zpracováno podle J. Powella a A. Grüna (eh)

Věda & Víra

Jde věda a víra dohromady? Jak jsou na sobě závislé? Proč někteří lidé souhlasí pouze s vědou či vírou? Zkusím vám přiblížit svůj názor vztahu těchto pojmů pomocí teorie vzniku vesmíru a života vůbec.

Nikdy nemůžeme mluvit o tom, co bylo před vesmírem nebo co je za vesmírem. Pro nás lidi, kteří jsme vázáni na čas a hmotu, je počátkem všeho okamžik, kdy byl tzv. Velký třesk (teorie vzniku vesmíru, na které se většina vědců shodla). Před velkým třeskem nebyla hmota, tudíž nebyl ani čas.

Umět si představit "místo," kde není čas, je nadlidské chápání. Tudíž tu nebylo nic v žádném čase a to nic v žádném čase je Bůh. Řekněme si, že Bůh chtěl vytvořit něco. On sám udělal ten první impuls k dění a až od této doby se píše věda. Ta zkoumá, jak se vyvíjel život, hmota, čas, jak se vše chová, jak reaguje atd.

A nad tím vším stál, stojí a bude stát Bůh, který se neomezuje na čas. Víra není žádná věc. Duše člověka nikdy nezemře, protože je darovaná Bohem. Bůh je nesmrtelný, protože není v čase. Víra v něj dává smysl vědění, protože nám odpovídá na otázku PROČ je tohle takhle. A věda tu musí být, protože času a prostoru odpovídá na otázku jak se to děje.

Dnešní svět je tak rozpačitý, že lidé jsou líní hledat cestu života a uchvátí-li je něco a domnívají-li se, že tomu dobře rozumí, neřeknou ostatní okolnosti a je to pro ně celý život. Tak si někteří lidé tvoří cestu víry (vědy) a to druhé je nezajímá (př. náboženští fanatici nebo posedlí profesori, lidé, kteří žijí v jiné sféře) V nějakých okamžicích je dobré a užitečné nechat se unést vírou/vědou, ale je důležité umět se vrátit k normálu.

(Ji-Ji)

Pout' u nové kapličky ve Stromkovicích

Půjdeme?
V neděli 19. srpna si na tuto otázku odpovědělo kladně asi 250 lidí, kteří se vydali pěšky, na kole či autem na mši svatou, nebo jen tak ze zvědavosti do Stromkovic k nově zrekonstruované mariánské kapli.

Také jsem se zeptal: „Půjdeme?“ a vyrazili jsme pěšky z Jablonce přes Vojtěšice a Bratrouchov místními pěšinami, cestami, loukami, lesy. Obdivovali jsme krásu Božího stvoření, dílo lidských rukou, modlili jsme se, supěli jsme do kopců a když se nám v lese ztratila pěšina, tak jsme i trochu bloudili. Šli jsme prostě pout', krátkou, ale krásnou. Počasí všem poutníkům přálo a tak jsme se na mši svaté sešli v hojném počtu.

Mše svatá byla obětována za zesnulého pana Daňka, hlavního iniciátora znovupostavení stromkovické kaple, který tragicky zahynul v Himalájích. V promluvě pan farář poukázal na to, že Pán má pro nás připravené různé cesty, jak si nás přivést k sobě. Pana Daňka si zde na zemi k sobě vedl třeba skrze obnovu mnoha kaplí v Krkonoších.

Pro každého z nás má Pán připravenou jedinečnou cestu a záleží na tom abychom se snažili ji ve svém životě stále objevovat.

Po duchovním pokrmu si poutníci mohli dopřát občerstvení, které již tradičně připravují farníci z okolí.

Na nových základech vyrostla během několika měsíců úplně nová kaple s malou věžičkou. K prameni mohou sejít poutníci po krásných kamenných schodech, ve strání nad kaplí i u pramene byly nainstalovány nové laičky a podél cesty stojí 14 nových zastavení křížové cesty. Kapli ještě chybí vybavení interiéru a zvon ve věžičce.

Krásné staré poutní místo získalo novou tvář, kde se lidé budou dál scházet při poutích, kam budou dál rádi chodit pro vodu, kde se budou moci ztišit a přemýšlet, modlit se, čerpat...

(M+Vz)

- 1863** Založení tohoto poutního místa
- 1928** Kaplička jako zázrakem přežila silnou vichřici
- 1964** Oprava podezdívky a střecha pokryta plechem
- 1975** Kaple byla vykradená
- 1986** Kolem kapličky se přehnala silná vichřice- Kaplička opět nepoškozena
- 1992** Kaple podruhé vykradena
- 1993** Nová křížová cesta
- 1994** Kaplička nově natřena
- 1998** Kaple znovu vykradena
- 16.5.2003** Slavnostní bohoslužba ke 140. výročí
- 1.5.2007** Rozloučení se starou kaplí, která byla následujícího dne stržena.
- 19.8.2007** První pout' k nové kapli
- 1.5.2008** Plánované vysvěcení nové kaple.

O zvonech (nejen) v Poniklé

Ke každému pořádnému kostelu od pradávna náleží zvonice. Ale proč? Mám pocit, že v současnosti nám již vyzvánění zevšednělo natolik, že málokdo už podle odbíjení měří čas či s úderem klekání sepne ruce k modlitbě, jako tomu bývalo dříve. Po pravdě k tomu není ani důvod. Vždyť mnohem pohodlnější je podívat se na své náramkové hodinky či display mobilního telefonu. A to je těch ukazatelů času mnohem více! Avšak primární úloha zvonů tkví někde jinde.

Zvony, tehdy spíše kovové cimbály a rolničky, jsou starší než křesťanství. Nicméně za jejich současnou podobu vděčíme mnichu Theophilovi, který v roce 1160 popsal postup výroby zvonů a byl prohlášen za vynálezce metody jejich výroby. Zvony se pak pro svoji signalizační funkci dobře ujal i jako důležitý prvek křesťanských svatostánků. Zvony se buď zavěšovaly na kostelní věže, jež ke kostelu přiléhaly, tak tomu je ve většině případů, či se v areálu kostela stavěly samostatně stojící zvonice. I v těch nejmenších vesničkách byl později zavěšován alespoň malý umíráček. Buď v kapličce nebo na konstrukci jednoduché zvonice. Marie Terezie roku 1751 dokonce vydala nařízení, které přikazovalo vybudovat v každé obci alespoň zvoníčku, varující před požárem. Mnohé zvony vzaly za své během válečných let, čímž si jsou osudy zvonů v našich zemích velmi podobné. Za všechny uvedu příklad z ponikelské farnosti.

Roku 1682 byl v Poniklé postaven na místo roubeného kostela kostel zděný, který byl bez věže, jelikož stará dřevěná zvonice, stojící poblíž, nepřestala sloužit svému účelu. Tento stav trval až do roku 1803, kdy byla ke kostelu přistavěna věž a na ní zavěšeny tři zvony z původní zvonice, jež byla stržena. Zvony pocházející z let 1555, 1601 a 1623 byly nedílnou součástí života obce až do doby, kdy se zvony díky ušlechtilé zvonářské slitině (mědi a cínu v poměru 77:23) začaly přetavovat na granáty a nábojnice.

Ve středu 20. září 1916 nadešel pro ponikelskou farnost smutný den – loučení se zvony. „Sotvaže skončena byla mše svatá o 8. hodině, již se hlásili zdejšímu nově ustanovenému administrátorovi P. Josefu Říhovi dva mužové sem přibývši, aby započali se snímáním dvou zvonů ze zdejší kostelní věže.“

Naposledy ještě zahlaholily milým svým hlasem svolávané lidi ke službám Božím, naposledy zazněly všechny zvony ponikelské, aby zmlyky navždy. Těžko se loučil zdejší lid s těmito památnými zvony, jež zaznívaly kolika generacím v dobách dobrých i zlých. Vždyť původ jejich dle nápisů byl z roku 1555, 1601 a 1623. Kdo by se divil, že zvlhly smutkem a bolem nad touto těžkou ztrátou očí zdejších osadníků. Ihned přikročeno k práci. Zvony 2 sňaty a oknem k jihu obráceným shozeny dolů. Vše dalo se rychle, bez zvláštní příhody. Zvony již na zemi ležící ochotně ofotografoval místní fotograf p. Heina, od něhož 1 podobizna velkého zvonu a 2 podobizny zvonu malého jsou ve zdejším archivu na věčnou paměť uloženy. K večeru pak oba zvony byly naloženy na vůz a na nádraží Přívlaka – Poniklá odvezeny a zváženy. Velký zvon vážil, jak v protokolu zaznamenáno, 760 kg a malý 297 kg.“

(citováno z obecní kroniky)

A tak první světovou válku přestál pouze nejstarší zvon z roku 1555, jenž nese nápis: „Tento zvon slit jest ke cti a chvále Pána léta Páně MDXXXXV“. Náhradou za zrekvírované zvony byly v letech 1924 a 1929 za přispění farníků a místních dobrodinců pořízeny zvony nové.

Nicméně ani jim osud nepřál, neboť i je pohltila válka, tentokrát druhá světová. Stalo se to 2. února 1942, kdy přišel rozkaz zrekvírovat oba zvony ulité v letech 1924 a 1929. Zvony vážily 400 kg a 120 kg. Vykonávání rozkazu se zúčastnil německý farář J. Schneider (ač Němec, uměl výborně česky a do Poniklé byl dosazen na podzim roku 1941). Snad jen pro zajímavost zmíním, že na území Čech zůstalo po druhé světové válce pouze 13% původního počtu zvonů, na Moravě dokonce 6%.

Poválečná léta nebyla pro náhradu zrekvírovaných zvonů nejšťastnější, a tak se Poniklá dočkala prvního nového zvonu až v roce 1982, kdy byl pořízen zvon s nápisem „Ke cti sv. apoštola Jakuba staršího“. V roce 1986, byl pořízen druhý zvon nesoucí nápis „Velebí duše má Pána, můj duch jása v Bohu mém Spasiteli“ (viz foto).

Oba zvony včetně nejstaršího z roku 1555 najdete na ponikelské kostelní věži dodnes. Pro úplnost se ještě zmíním o umíráčku nacházejícím se v sanktusové vížce, který pochází z roku 1888.

Na závěr si přejme, aby zvony do budoucna sloužily již jen k bohu libým účelům a nikoli jako rezervy jakostního kovu pro válečné potřeby.

